

Съдържание

1	Сортировки	2
1.1	Наивни сортировки	2
1.2	MergeSort	2
1.3	HeapSort	2
1.3.1	Приоритетна опашка, пирамида.	2
1.3.2	Алгоритъм HeapSort	7
1.4	QuickSort	7
1.4.1	Предимства и недостатъци на QuickSort	9
1.4.2	Подобрения на QuickSort	10
	Използвана литература	14

Глава 1

Сортировки

Тук трябва да дефинираме задачата сортиране, обозначенията и какво е инверсия

1.1 Наивни сортировки

1.2 MergeSort

1.3 HeapSort

1.3.1 Приоритетна опашка, пирамида.

Приоритетна опашка ще наричаме абстрактна структура данни, която съхранява множество от обекти S , всеки елемент на S е двойка от вида $\langle key, value \rangle$. Върху приоритетната опашка са дефинирани поне две операции – $Insert(S, el)$, която добавя нов елемент в структурата и функцията $ExtractMax(S)$, която връща елемента с най-голям ключ key и го изтрива от структурата.

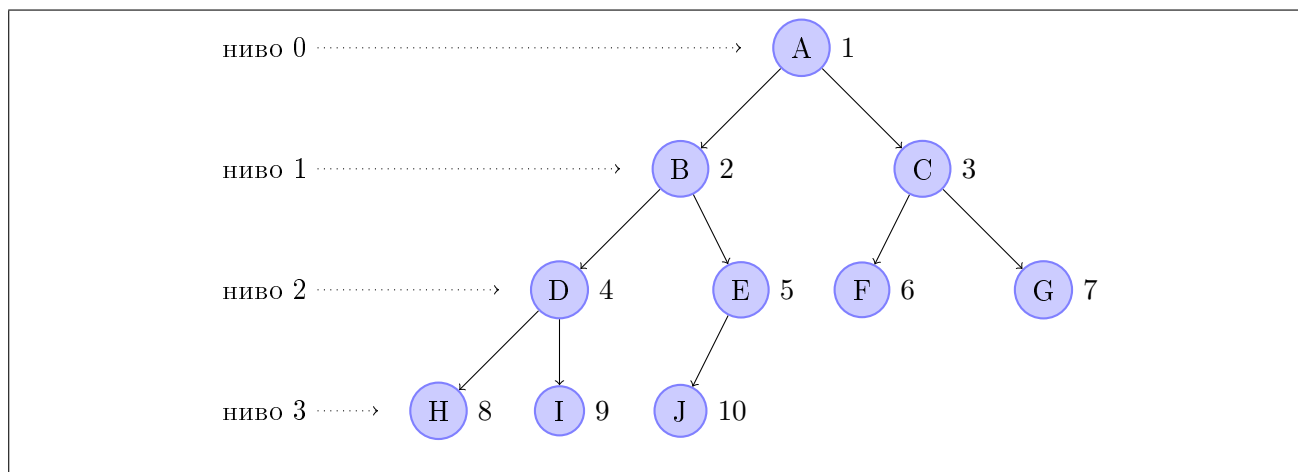
Вероятно тази структура е била дефинирана за първите операционни системи, които са управлявали реда на изпълнението на група процеси (jobs) върху споделен компютър с времеделене. Такъв компютър изпълнява в даден момент един процес (задание), но много потребители подават своите задания за изпълнение, като всяко задание има приоритет key . Когато текущият процес завърши или бъде прекъснат, планиращата програма на системата *job scheduler* извлича заданието с най-голям приоритет от опашката и го стартира. Ако текущият процес е бил прекъснат, той се вмъква в опашката, за да чака последващо включване. Когато в системата постъпи ново задание, то се вкарва в приоритетната опашка.

Има няколко наивни реализации на приоритетната опашка:

- Ако съхраняваме елементите от S в обикновен масив или списък, процедурата $Insert(S, el)$ ще се изпълнява за време $O(1)$, а $ExtractMax(S)$ – за време $O(n)$.
- Ако съхраняваме елементите от S в сортиран списък, процедурата $Insert(S, el)$ ще се изпълнява за време $O(n)$, а $ExtractMax(S)$ – за време $O(1)$.

При наивните реализации поне една от двете основни операции се изпълнява бавно – за време $O(n)$.

По-долу ще опишем най-леката и най-използвана ефективна реализация на приоритетна опашка: тя се нарича двоична пирамида (binary heap). При нея двете основни операции отнемат време $O(\lg(n))$.

Фигура 1.1: Попълнено двоично дърво: всички нива са запълнени с изключение на последното, където са запълнени няколко върха плътно в лявата част на нивото.

Двоично дърво ще наричаме кореново дърво, всеки връх v на което има най-много два наследника, които ще наричаме ляв и десен син на v .

Попълнено двоично дърво ще наричаме двоично дърво, за което всички нива (ниво е множество от върхове, равноотдалечени от корена) са запълнени, с изключение на последното, което е частично запълнено, отляво надясно (виж Фигура 1.1).

Обикновено дърветата се представят в паметта на компютъра с помощта на указатели между върховете, които представят ориентираните ребра на дървото.

Попълненото двоично дърво може да се представи по-икономично – в обикновен масив, всеки връх се разполага в елемент на масива с номер, който се получава така: върховете се номерират от корена към следващите го нива последователно – както е показано на Фигура 1.1. Коренът винаги има номер 1, левият му син получава номер 2, десният – 3, върховете от 2-ро ниво получават номера от 4 до 7, върховете от ниво k получават номера от 2^k до $2^{k+1} - 1$.

Лесно се събразява, че при такава номерация са в сила следните зависимости между връх с номер i и свързаните с него: неговият родител има номер $\lfloor i/2 \rfloor$, левият му син има номер $2i$, а десният – $2i + 1$. По-нататък ще означаваме номерата на роднините на връх с номер i съответно с $parent(i)$, $left(i)$ и $right(i)$. Тяхното изчисляване е лесно (ротация на битовете на i една позиция надясно или наляво с дописване на 0 или 1) и в практическа реализация следва да бъдат изчислявани пряко или дефинирани като макроси.

Очевидно е също, че попълнено дърво с n върха ще заеме елементите на масива с последователни номера от 1 до n . За удобство ще съкращаваме 'връх с номер i ' до 'връх i '.

Поддървото, породено от върха i ще означаваме с $[[i]]$. Определяме го така:

- Ако връхът i е листо, $[[i]]$ съдържа единствен връх i .
- Ако връхът i има наследници (наследник), $[[i]]$ е кореново дърво с корен връх i , ляво поддърво $[[left(i)]]$ и дясно поддърво $[[right(i)]]$.

Всички породени поддърветата на попълнено дърво са попълнени дървета.

Попълнено дърво с n върха има точно $parent(n) = \lfloor n/2 \rfloor$ върхове с наследници. Това следва от факта, че функцията $parent(i)$ е монотонно растяща: връхът n ще има родител с най-голям номер. От равенството $n = \lfloor n/2 \rfloor + \lceil n/2 \rceil$ следва, че листата в дърво с n върха са $\lceil n/2 \rceil$.

Ще съхраняваме структурата S в масив $A[1 \dots n]$, заедно с брояч $size$, който ще отчита колко елемента в даден момент са вътре в приоритетната опашка. Очевидно в S можем да вкараме най-много n елемента. Елементите при практическа реализация са от вида $\langle key, value \rangle$, като имаме линейна наредба по key . За простота ще предполагаме, че key е цяло число и ще пропускаме $value$.

h -инверсия ще наричаме двойка индекси $\langle i, j \rangle, 0 < j < i \leq size$, такава, че j се намира на пътя от i нагоре към корена на попълненото дърво и $A[i] > A[j]$.

Ще казваме, че S е пирамида, когато за всяко $i, 1 < i \leq size$ е изпълнено неравенството $A[i] \leq A[parent(i)]$.

Лема 1.1. S е пирамида \iff В S няма h -инверсии.

Доказателство:

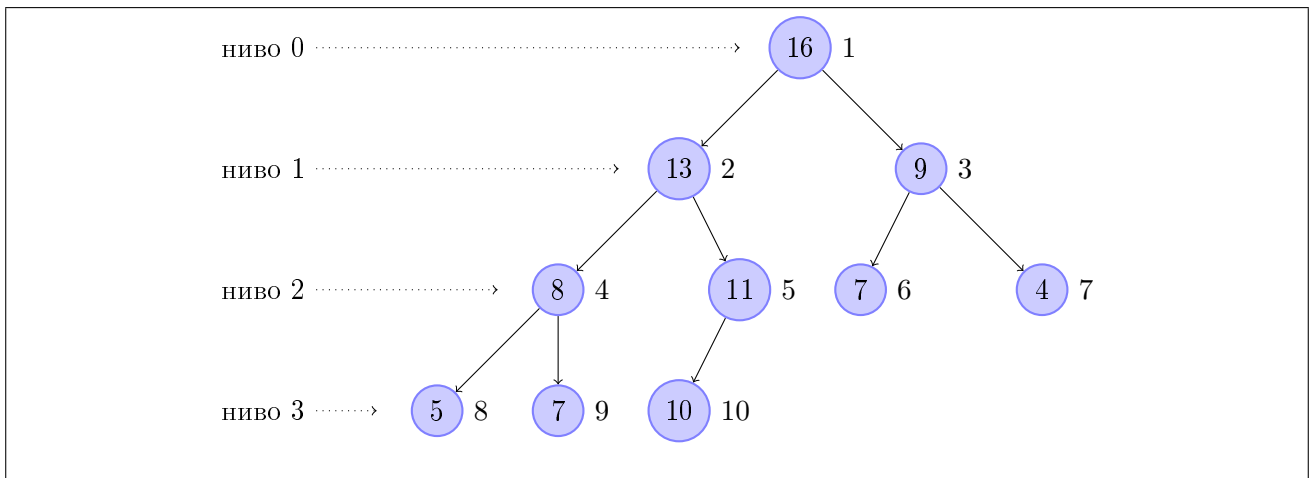
\implies Всеки път от връх нагоре към корена в попълненото дърво на S посещава растяща редица стойности на ключове в A : ако (v_1, v_2, \dots, v_l) е такъв път, за всеки два съседни върха в него $v_{i+1} = parent(v_i)$ и $A[v_i] \leq A[v_{i+1}]$, в такава редица няма h -инверсии.

\impliedby По тривиалния път $(i, parent(i))$ няма h -инверсия, следователно $A[i] \leq A[parent(i)]$. \square

От лемата следва, че в корена на пирамидата стойността на ключа ще е максимална.

Фигура 1.2 представя пирамида с 10 елемента.

Масивът A съдържа елементите $(16, 13, 9, 8, 11, 7, 4, 5, 7, 10)$. Той не е сортиран, но пирамидалното свойство е изпълнено: всеки елемент е по-малък или равен на родителя си. Коренът съдържа максималния елемент.

Фигура 1.2: Пирамида. Във всеки връх е изписана стойността на ключа, а встрани е изписана позицията на върха в масива A .

Да предположим, че в пирамида сме променили стойността (на ключа) в един от върховете. Тогава е възможно пирамидалното свойство да се наруши. Наричаме този връх *дефектен*, а получената структура *пирамида с дефект*.

Формална дефиниция: Казваме, че S е пирамида с дефект i , когато i участва във всички h -инверсии на S .

Лема 1.2. Нека S е пирамида с дефект i . Тогава е вярно едно от двете твърдения:

1. Всички h -инверсии в S са от вида $\langle i, j \rangle$, като j е връх по пътя нагоре от i към корена.
2. Всички h -инверсии в S са от вида $\langle j, i \rangle$, като j е наследник (син или пранаследник) на i (j е от поддървото $[[i]]$).

Доказателство:

Да допуснем, че има h -инверсия на i с негов наследник j_1 , и друга, с негов обобщен родител (родител или прародител) j_2 . От тези две h -инверсии следват неравенствата $A[j_1] > A[i] > A[j_2]$. Пътят нагоре към корена от j_1 ще мине първо през i , а после и през j_2 . Оказва се, че двойката $\langle j_1, j_2 \rangle$ образува h -инверсия, което е противоречие. \square

Лемата дава ясна характеристика на дефект в пирамида:

В случай 1. дефектът е по-голям от някой обобщен родител. Ще наричаме този случай *дефект нагоре*. Следната проста процедура намаля броя на h -инверсиите при дефект нагоре във върха i :

```
STEPUP(A, i)
1  swap(A[i], A[parent(i)])
```

Коректност: По пътя към корена най-малък е прекият родител, т.е. върховете i и $j = \text{parent}(i)$ образуват h -инверсия и размяната на стойностите им унищожава тази h -инверсия.

В поддървото $[[j]]$ преди размяната няма други h -инверсии и размяната няма да създаде нови: дефектът е по-голям от всички елементи на $[[j]]$ и след размяната той се оказва на върха на поддървото, а стойността на $A[j]$ преди размяната е по-голяма от всички наследници в поддървото $[[i]]$ (защото не е в h -инверсия с тях) и след размяната тя се оказва на върха на това поддърво.

Следователно след размяната ще останат h -инверсии само между връх j (новото място на дефекта) и неговите обобщени родители (тези h -инверсии се запазват при размяната). \square

За да унищожим всички h -инверсиите при *дефект нагоре* във върха i , трябва да местим циклично дефекта нагоре, докато изчезне:

```
MOVEUP(A, i)
1  while (i > 1) ∧ (A[i] > A[parent(i)]) do
2      swap(A[i], A[parent(i)])
3      i ← parent(i)
```

Коректността на *MoveUp* следва от свойството на *StepUp* да издига дефекта на едно ниво по-близо до корена. Тъй като броят на нивата в попълненото дърво не надвишава $\lg(n)$, сложността на *MoveUp* е $O(\lg(n))$.

В случай 2. на лема 1.2 ще казваме, че е налице *дефект надолу*. Такъв дефект потъва едно ниво надолу при следната проста процедура (предполагаме, че дефекта е във връх i и той има двама сина):

```
STEPPDOWN(A, i)
1  if A[left(i)] < A[right(i)]
2      swap(A[i], A[right(i)])
3  else swap(A[i], A[left(i)])
```

Коректност: Ще разгледаме само случая когато $A[\text{left}(i)] < A[\text{right}(i)]$, другият е симетричен.

$A[\text{right}(i)]$ е най-големият от всички наследници на i , защото в поддърветата на двата сина няма h -инверсии, следователно синовете са максимални в своите поддървета и проверката на ред 1 показва, че десният син е по-голям от левия.

Върховете i и $j = \text{right}(i)$ образуват h -инверсия (i е дефектен, а j е максимален) и размяната на стойностите им ще я унищожи.

Тъй като десният син при размяната отива в корена на поддървото $[[i]]$, всички инверсии на корена с левите му наследници ще изчезнат.

Всички h-инверсии между дефекта и наследниците на j ще се запазят, но дефектът слиза едно ниво надолу, на мястото на десния си син.

Следователно след размяната ще останат h-инверсии само между връх j (новото място на дефекта) и неговите наследници. \square

За да унищожим всички h-инверсии при *дефект надолу* във върха i (ако има такива), трябва да местим циклично дефекта надолу, докато изчезне:

```

HEAPIFY( $A, i$ )
1   $NoInversions \leftarrow FALSE$ 
2  repeat
3      if ( $left(i) \leq size \wedge (A[i] < A[left(i)])$ )
4           $largest \leftarrow left(i)$ 
5      else  $largest \leftarrow i$ 
6      if ( $right(i) \leq size \wedge (A[largest] < A[right(i)])$ )
7           $largest \leftarrow right(i)$ 
8      if  $largest \neq i$ 
9           $swap(A[i], A[largest])$ 
10          $i \leftarrow largest$ 
11     else  $NoInversions \leftarrow TRUE$ 
12 until  $NoInversions$ 

```

Коректност: Доказателството ще извършим по индукция спрямо дълбочината на поддървото $[[i]]$, при изискването всеки път когато изпълняваме ред 2, i да участва във всички h-инверсии в поддървото $[[i]]$ и стойността на променливата $NoInversions$ да е $FALSE$.

Очевидно, когато i е листо (дълбочината на поддървото е 0, в него не може да има h-инверсии), алгоритъмът ще приключи работата си.

Нека дълбочината на поддървото $[[i]]$ е $k + 1$. Алгоритъмът проверява дали i има синове и h-инверсии. Сравняването на стойностите във връх i и синовете е достатъчно, тъй като в поддърветата на синовете няма h-инверсии и те са максимални елементи в своите поддървета.

Условието $largest \neq i$ на ред 8 е изпълнено точно когато в $[[i]]$ има поне 1 h-инверсия, върхът $largest$ е по-големият син и размяната на стойностите на върховете i и $largest$ ще свали дефекта едно ниво надолу (виж разсъжденията за коректността на *StepDown*).

На ред 10 i приема стойност $largest$, това е новото място на дефекта (ако въобще има дефект), променливата $NoInversions$ запазва стойността си $FALSE$, а дълбочината на поддървото $[[i]]$ е вече k . Цикълът ще се изпълни отново, но съгласно индукционното предположение дефектът ще изчезне.

Условието $largest \neq i$ на ред 8 не е изпълнено точно когато в поддървото $[[i]]$ няма h-инверсии. Тогава променливата $NoInversions$ приема стойност $TRUE$ и изпълнението на програмата ще завърши с унищожен дефект. \square

Броят изпълнения на цикъла *repeat* е най-много дълбочината на поддървото $[[i]]$, тази дълбочина е $\lfloor \lg(n) - \lg(i) \rfloor$, за скоростта на *Heapify* по-нататък ще ползваме фината оценка $O(\lg(n/i))$ или по-грубата $O(\lg(n))$.

Сега вече можем да дефинираме функциите, които реализират приоритетна опашка чрез пирамида. Определихме по-горе структурата S като двойка от масива A с n елемента и променливата $size$, която съхранява броят елементи в опашката.

```

CREATEHEAP( $A$ )
1   $size \leftarrow 0$ 

```

```

INSERT( $A, el$ )
1  if  $size < n$ 
2       $size \leftarrow size + 1$ 
3       $A[size] \leftarrow el$ 
4       $MoveUp(A, size)$ 
5  else
6       $PRINT$  'ERROR: heap overflow!'

```

```

EXTRACTMAX( $A$ )
1  if  $size > 0$ 
2       $el \leftarrow A[1]$ 
3       $A[1] \leftarrow A[size]$ 
4       $size \leftarrow size - 1$ 
5      if  $size > 0$ 
6           $Heapify(A, 1)$ 
7      return  $el$ 
8  else
9       $PRINT$  'ERROR: heap is empty!'

```

1.3.2 Алгоритъм HeapSort

1.4 QuickSort

Алгоритъмът QuickSort е предложен от С. А. Р. Ноаре през 1962г. Той, както и MergeSort е реализация на схемата 'Разделяй и владей', но при фазата на разделяне се прилага по-фина идея:

Разделяне: избира се специален елемент *splitter* (разделител) и масивът, който сортираме се пренарежда така, че отляво да са елементите по-малки от разделителя, после следва разделителът, а надясно от него се разполагат останалите по-големи или равни на *splitter* елементи. Това разместване за подинтервал на масива се извършва от процедурата *Partition*, описана по-долу.

Решаване на подзадачите: При тази фаза малките елементи наляво от разделителя и големите, които са надясно от него се сортират поотделно с рекурсивно извикване на процедурата *QuickSort*, описана по-долу, която също обработва подинтервал на масива, който сортираме. Сортировката на целия масив се извършва с извикване $QuickSort(A, 1, n)$.

Обединяване: Тази фаза не е необходима, тъй като редицата от малки сортирани елементи, следвани от разделителя, следван от големите сортирани елементи е окончателната, сортирана подредба на елементите на входния масив.

```

PARTITION( $A[1, 2, \dots, n]$ : array;  $l, h$ : indices in  $A$ )
1   $splitter \leftarrow A[h]$ 
2   $p \leftarrow l$ 
3  for  $i \leftarrow l$  to  $h - 1$ 
4      if  $A[i] < splitter$ 
5           $swap(A[i], A[p])$ 
6           $p \leftarrow p + 1$ 
7   $swap(A[p], A[h])$ 
8  return  $p$ 

```

Коректност: Инварианта на цикъла: При всяко достигане на ред 3, подмасивът $A[l, p - 1]$ съ-

държа елементи, по-малки от разделителя, а подмасивът $A[p, i - 1]$ - по-големи или равни.

Доказването на верността на инвариантната формула ще оставим на читателя, остава само да отбележим, че след приключване на цикъла, *swap*-ът на ред 7 ще разположи разделителя точно между малките и големите елементи на обработвания подмасив. \square

Очевидно сложността на *Partition* е линейна спрямо размера на подмасива, който обработва, поради наличието на единствен цикъл в който се вършат краен брой сметки.

Тази версия на *Partition* е предложена от Nico Lomuto, през 1984г. Тя е по-кратка и удобна за доказване на коректност, но по-бавна (изпълнява повече команди *swap*) от оригиналната версия на Hoare.

QUICKSORT($A[1, 2, \dots, n]$: array; l, h : indices in A)

```

1  if  $l < h$ 
2       $m \leftarrow$  Partition( $A, l, h$ )
3      Quicksort( $A, l, m - 1$ )
4      Quicksort( $A, m + 1, h$ )

```

Коректност: Трябва да докажем, че алгоритъмът изложен по-горе сортира подмасива зададен от границите l и h .

Доказателството може да се извърши по индукция спрямо размера на разглеждания подмасив $k = h - l + 1$ и разсъждения за броя и разположението на инверсиите след всяка стъпка, а именно:

1. След изпълнението на *Partition* няма да има инверсии между малък елемент наляво от разделителя и голям, който е надясно от него.

2. Рекурсивните извиквания на *QuickSort* пък ще унищожат инверсиите между двойките малки елементи отляво и между двойките големи отдясно, заради индукционното предположение че програмата ще работи коректно за по-къси подмасиви.

3. Като резултат в края на алгоритъма всички инверсии ще изчезнат, т.е. подмасивът ще е сортиран. \square

Сложност: *QuickSort* в лошия случай има сложност $O(n^2)$ - може да се случи *splitter* винаги да има екстремална стойност за интервала, който се разделя на две от процедурата *Partition*.

Например когато входният масив е сортиран, *Partition* винаги ще избира за разделител най-големият елемент в подмасива, който обработва. Тогава големите елементи ще са 0, а малките с 1 по-малко от размера на подмасива, и рекурентната формула за сложността ще бъде $T(n) = T(n-1) + cn$, с решение $O(n^2)$. Същото ще се случи и когато входният масив е сортиран в намалящ ред и изобщо в случаите когато броят на инверсиите в него е много малък или пък много голям.

В този смисъл интересен е анализът на средната сложност (average case complexity).

Нека означим с $T(n)$ средната сложност. Ако *Partition* разделя масива A в позиция k , ще имаме равенството $T(n) = T(k-1) + T(n-k) + O(n)$. Да представим $O(n)$ във вида $c(n+1)$.

Понеже k ще обхожда с равна вероятност $1/n$ стойностите от 1 до n , математическото очакване за $T(n)$ ще бъде:

$$T(n) = \frac{2}{n} \sum_{i=1}^{n-1} T(i) + c(n+1) \quad (1.1)$$

Умножаваме 1.1 по n :

$$nT(n) = 2 \sum_{i=1}^{n-1} T(i) + cn(n+1) \quad (1.2)$$

Записваме 1.2 за $n - 1$:

$$(n - 1)T(n - 1) = 2 \sum_{i=1}^{n-2} T(i) + cn(n - 1) \quad (1.3)$$

Сега изваждаме 1.3 от 1.2:

$$nT(n) - (n - 1)T(n - 1) = 2T(n - 1) + 2cn \quad (1.4)$$

След прехвърляне на $T(n - 1)$ отдясно и делене на n получаваме:

$$T(n) = \frac{n + 1}{n}T(n - 1) + 2c \quad (1.5)$$

Решаваме 1.5 със заместване:

$$\begin{aligned} T(n) &= \frac{n + 1}{n} \left(\frac{n}{n - 1} T(n - 2) + 2c \right) + 2c \\ &= \frac{n + 1}{n - 1} T(n - 2) + 2c \left(1 + \frac{n + 1}{n} \right) \\ &= \frac{n + 1}{n - 1} T(n - 2) + 2c(n + 1) \left(\frac{1}{n + 1} + \frac{1}{n} \right) \\ &= \frac{n + 1}{n - 2} T(n - 3) + 2c(n + 1) \left(\frac{1}{n + 1} + \frac{1}{n} + \frac{1}{n - 1} \right) \\ &\dots \\ T(n) &= (n + 1)T(0) + 2c(n + 1) \sum_{i=1}^{n+1} \frac{1}{i} \\ T(n) &= (n + 1)T(0) + 2c(n + 1)H_{n+1} \\ T(n) &= (n + 1)T(0) + 2c(n + 1)\Theta(\lg(n)) \\ T(n) &= \Theta(n \lg(n)) \end{aligned}$$

По-горе с H_n е означена сумата на хармоничния ред.

□

1.4.1 Предимства и недостатъци на QuickSort

На пръв поглед изглежда, че QuickSort е по-слаб алгоритъм от MergeSort и HeapSort. Основанията за това са:

1. MergeSort и HeapSort имат гарантирана сложност $O(n \lg n)$, а QuickSort достига тази сложност в средния случай, но в най-лошия случай сложността му е $O(n^2)$.
2. MergeSort е стабилна сортировка, а HeapSort не използва допълнителна памет. QuickSort не е стабилна сортировка и използва памет $O(n)$ в лошия случай (тогава ще има n рекурсивни извиквания, които заемат памет от стека).

Някои автори (най-вече Robert Sedgwick [1]) твърдят, че QuickSort има по-малка константа при асимптотичната оценка, от MergeSort и HeapSort.

Причините за по-бавната работа на MergeSort и HeapSort, както и възможни техники за подобряването на тези два алгоритъма ще обсъдим на друго място (*вероятно в предните две секции, които още не са написани!*).

HeapSort при работа с няколко нива на паметта (бърза и бавна) е по-слаб от другите два алгоритъма поради факта, че непрекъснато обработва разни елементи по цялата дължина на масива, а MergeSort и QuickSort обработват къси подмасиви накуп, което ги съгласува добре с алгоритмите за работа с cache/swap памет и буфери.

Освен това недостатъците на QuickSort могат да бъдат коригирани (някои напълно, други частично), както ще покажем в следващата секция.

1.4.2 Подобрения на QuickSort

1. Ускоряване на разделянето:

Първото практическо подобрение не засяга недостатък на алгоритъма, то е всъщност оригиналната процедура по разделяне на Ноаге:

НОАГЕ_PARTITION($A[1, 2, \dots, n]$: array; l, h : indices in A)

```

1  splitter ←  $A[h]$ 
2   $i$  ←  $l - 1$ 
3   $j$  ←  $h$ 
4  while TRUE do
5      repeat
6           $i$  ←  $i + 1$ 
7      until  $A[i] \geq \textit{splitter}$ 
8      repeat
9           $j$  ←  $j - 1$ 
10     until  $(A[j] < \textit{splitter}) \vee (j \leq i)$ 
11     if  $i < j$ 
12         swap( $A[i], A[j]$ )
13     else swap( $A[i], A[h]$ )
14     return  $i$ 
```

Анализът за коректност на горната процедура е по-сложен от версията на Lomuto и ще я оставим на читателя.

Броят сравнения на елементи да двата алгоритъма за разделяне е приблизително равен. Алгоритъмът на Ноаге прави средно около 1.5 пъти по-малко сравнения и увеличавания/намаления на индекси. Броят swap-ове при Lomuto съвпада с броя на малките елементи, при Ноаге това е броят на големите елементи, които заемат първоначално местата на малки елементи, т.е. средно е 2-пъти по-бърз по този показател.

2. Намаление на използваната памет:

Както беше отбелязано по-горе, в лошия случай броят на рекурсивните извиквания може да достигне $O(n)$, съответно допълнително използваната памет става $O(n)$, като става дума за стекова памет.

В някои операционни системи (или софтуерни среди в по-общия случай) може да има ограничения за размера на стека. В такава среда попадането в лошия случай не само ще увеличи използваната памет, а може да предизвика препълване на стека и прекъсване на изпълнението на алгоритъма.

Решението на този проблем е използването на опашкова рекурсия (tail-рекурсия). Това е техника за замяна на рекурсивно извикване с цикъл, когато рекурсивното извикване е в края (опашката) на дефиницията на процедура или функция. Някои компилатори и интерпретатори авто-

матизират такава замяна, но тази възможност е свързана с изисквания към стека и командите за управление на конкретната архитектура на изчислителната система.

Няма да обсъждаме в детайли техниката на опашковата рекурсия, само ще покажем как тя се прилага към алгоритъма QuickSort. Алгоритъмът завършва с рекурсивно обръщение към себе си, тоест, налице са условия за прилагане на техниката.

Ето как изглежда модифицирана версия на алгоритъма:

```

TAILREC0_QUICKSORT( $A[1, 2, \dots, n]$ : array;  $l, h$ : indices in  $A$ )
1  while  $l < h$  do
2       $m \leftarrow \text{Partition}(A, l, h)$ 
3      TailRec0_QuickSort( $A, l, m - 1$ )
4       $l \leftarrow m + 1$ 

```

Новата версия TailRec0_QuickSort извършва същите изчисления като оригиналната (докажете това!), но прави рекурсивно извикване само при сортирането на левия подинтервал (елементите по-малки от разделителя *splitter*).

Все още съществува риск да попаднем в лош случай, при който десния интервал (който обработваме в цикъл) да се случва да е кратък, а левият (който обработваме рекурсивно) да е дълъг и да получим много нива на рекурсивни извиквания.

Решението е рекурсивното обръщение да се прави към по-късия подинтервал, а по-дългият да се обработва в цикъл чрез механизма на опашковата рекурсия. Това е възможно, понеже няма значение в какъв ред сортираме малките и големите елементи след разделянето спрямо *splitter* и можем да разменяме реда на рекурсивните извиквания на QuickSort в оригиналния алгоритъм. Така при всяко рекурсивно извикване размерът на обработвания масив ще намалява поне наполовина и дълбочината на използвания стек ще бъде $O(\lg(n))$.

Ето модификацията, която гарантирано използва $O(\lg(n))$ допълнителна памет:

```

TAILREC_QUICKSORT( $A[1, 2, \dots, n]$ : array;  $l, h$ : indices in  $A$ )
1  while  $l < h$  do
2       $m \leftarrow \text{Partition}(A, l, h)$ 
3      if  $m - l < h - m$ 
4          TailRec_QuickSort( $A, l, m - 1$ )
5           $l \leftarrow m + 1$ 
6      else TailRec_QuickSort( $A, m + 1, h$ )
7           $h \leftarrow m - 1$ 

```

3. Случаен избор на разделител:

Лошият случай при работата на алгоритъма QuickSort възниква когато избраният разделител *splitter* има екстремална или близка до екстремална стойност (т.е. той е най-малкият, най-големият или близък до тях елемент в изследвания интервал). Тогава интервалът се разделя на една много малка и друга много голяма част, и при серия от такива *лоши* разделяния сложността нараства до $\Theta(n^2)$.

На практика често се случва потребителят да подаде към сортиращия алгоритъм вече сортиран масив. Но това е точно най-лошият случай за алгоритъма QuickSort, в неговата основна реализация, изложена в началото на тази глава.

Може да приложим някаква стратегия за избягване на подобна неприятна ситуация, примерно функцията Partition да избира за *splitter* не краен, а среден елемент. Тогава възниква друга опасност: хакер, запознат с детайли на нашата реализация да подаде като входни данни така

подреден масив, че новата ни функция Partition винаги да избира за *splitter* максималният елемент на обработвания интервал и отново да ни вкара в лошия случай.

Едно от възможните средства за предотвратяване на неприятните ситуации, описани по-горе, е да избираме *случаен* елемент за разделител. Това може да стане във функцията Partition – избираме случаен индекс i ($l \leq i \leq h$), и работим с разделител $splitter = A[i]$. Друг удобен метод е преди началото на сортировката да разбъркаме случайно елементите на входния масив A .

Техниката на избор на случаен разделител не намалява вероятността за влизане в лош случай, тя променя лошия случай от предварително сортиран масив в друг (случайно нареден). Тя предотвратява възможността за хакерска атака, стига хакерът да не знае каква случайна поредица използваме за избора на разделител (или за разбъркването на масива в началото).

4. По-добър разделител.

Медиана на масив от числа ще наричаме този елемент, който заема средната позиция в сортирания масив, т.е. елемент, който е по-голям или равен на половината елементи на масива и по-малък или равен на другата половина.

Алгоритъмът QuickSort достига най-голяма ефективност когато разделителят е близък до медианата. Струва си, когато входният масив е сравнително голям, да вземем някакво количество негови елементи, да намерим тяхната медиана и да я изберем за разделител. Има шанс така изчисленият разделител да е по-близо до същинската медиана и по-далеч от краищата на масива.

Най-простият случай на такава модификация (нарича се *среден от 3*) е да се вземат 3 елемента (примерно $A[l]$, $A[(l+h)/2]$, $A[h]$, или пък 3 случайно избрани) и средният по големина да се ползва за разделител.

При обикновен избор на разделител той е с равна вероятност кой да е от елементите на входния масив от n елемента, а математическото очакване за размерите на подинтервалите (малък и голям) след разделянето е съответно $\frac{1}{4}n$ и $\frac{3}{4}n$.

При избор на разделител по метода *среден от 3* съответните очаквания са $\frac{5}{16}n$ и $\frac{11}{16}n$, което приближава малко (на $\frac{1}{16}n$) разделителя до медианата.

Вероятността обикновения разделител да е попадне след разделянето в позиция $1 \dots i$ (да е в левия край на масива, близо до минималната стойност) е $Pr[Partition(A, 1, n) \leq i] = \frac{i}{n}$. При метода *среден от 3* съответната вероятност е ограничена от $c(\frac{i}{n})^2$ за някаква константа c , което значително намалява шанса да се получи много лошо разделяне. Същите разсъждения важат и за десния край на масива.

Още по-добри резултати ще се получат, ако се избира разделител от по-голяма извадка (примерно среден от 5 или 7), но изчисляването на такъв разделител изисква допълнително време и може да се ползва само когато входния интервал е голям.

5. Малките подмасиви се сортират с *InsertionSort*.

Когато в някой подмасив останат около 10 елемента, бързите алгоритми (QuickSort, MergeSort, HeapSort) са по-неефективни от *InsertionSort*, тъй като правят много рекурсивни извиквания към себе си (QuickSort, MergeSort), или разместват неефективно елементите си (HeapSort).

Алгоритъмът *InsertionSort* е малко по-бърз за малък брой елементи и QuickSort може да се модифицира така, че когато обработваният интервал стане по-къс от някаква константа (Седжуик препоръчва 10-16), той да бъде сортиран с *InsertionSort*.

6. Комбиниране с друг алгоритъм:

Използването на случаен разделител помага на алгоритъма QuickSort да избегне влизането в лошия случай при някои обичайни случаи на входни данни или при хакерска злоупотреба, но нарушава свойството определеност¹ (детерминираност) на алгоритъма.

Пълното избягване на лошия случай и запазването на определеността се постига чрез комбинирането на QuickSort с друг алгоритъм (на практика се ползва HeapSort). В началото сортировката започва с алгоритъма QuickSort, като се следи размера на изследвания интервал и дълбочината на рекурсията (или броя на итерациите при прилагане на опашкова рекурсия). Ако размерът на интервала не намалява значително при нарастване на дълбочината на рекурсия, следва, че сме влезли в лошия случай – тогава оставащият интервал се сортира с HeapSort. Подобна схема се прилага в съвременната алгоритмична библиотека STL за езика C++.

¹ Определеността изисква при всяко стартиране с едни и същи данни алгоритъмът да дава един и същ резултат и да провежда изчисленията по еднакъв начин. В нашият случай QuickSort винаги ще подрежда коректно входния масив, но изборът на случаен разделител ще доведе до различни времена за изпълнение и до евентуално разместване в изходния файл на елементи с еднакъв ключ.

Библиография

- [1] Robert Sedgewick: Implementing Quicksort Programs, Communications of the ACM, October 1978 Volume 21 Number 10
- [2] Herbert S. Wilf: Algorithms and Complexity, Internet Edition, 1994